

เอลียาห์ - หมายเลขสิบสาม

สี่สิบหก

Jeff Pippenger

2023-10-19

ในบทความก่อนหน้านี้ เราได้กำลังจัดให้เอลียาห์สอดคล้องกับประวัติศาสตร์ตั้งแต่ปี 1798 ถึง 1844

เอลียาห์เข้าสู่ประวัติศาสตร์นั้นในเชิงสัญลักษณ์ เมื่อวิลเลียม

มิลเลอร์ได้รับการทรงยกขึ้นมาให้ประกาศข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่ง

หญิงมายแห่งซาเรปทาเป็นสัญลักษณ์แทนคริสตจักรที่สัตย์ซื่อ ซึ่งกำลังรวบรวมไม้สองท่อน

หรือสองประชาชาติที่จะกลายเป็นประชาชาติเดียวกันในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844

และจงกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูก่อน
เราจะนำชนชาติอิสราเอลออกมาจากท่ามกลางบรรดาประชาชาติที่เขาได้จากไปอยู่
และจะรวบรวมเขามาจากทุกทิศทุกด้าน และนำเขาเข้าสู่แผ่นดินของเขาเอง
และเราจะกระทำให้เขาเป็นประชาชาติเดียวในแผ่นดินนั้น บณูเขาทั้งหลายของอิสราเอล
และกษัตริย์องค์เดียวจะทรงเป็นกษัตริย์เหนือเขาทั้งสิ้น และเขาทั้งหลายจะไม่เป็นสองประชาชาติอีกต่อไป
ทั้งจะไม่ถูกแบ่งออกเป็นสองราชอาณาจักรอีกเลย
เขาจะไม่กระทำตนให้เป็นมลทินอีกต่อไปด้วยรูปเคารพของเขา หรือด้วยสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของเขา
หรือด้วยการล่วงละเมิดใด ๆ ของเขา แต่เราจะช่วยเขาให้พ้นจากที่อาศัยที่ปางของเขา
ซึ่งเขาได้กระทำบาปในที่นั้น และเราจะชำระเขาให้สะอาด ดังนั้นเขาทั้งหลายจะเป็นประชากรของเรา
และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา และดาวิดผู้รับใช้ของเราจะเป็นกษัตริย์เหนือเขาทั้งหลาย
และเขาทั้งหมดจะมีผู้เลี้ยงเพียงผู้เดียว เขาทั้งหลายจะดำเนินตามคำพิพากษาของเรา
และรักษากฎเกณฑ์ของเรา และกระทำตามกฎเกณฑ์เหล่านั้น
และเขาทั้งหลายจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินที่เราได้ให้แก่ยาโคบผู้รับใช้ของเรา
ซึ่งเป็นที่ที่บรรพบุรุษของเจ้าได้อาศัยอยู่ และเขาทั้งหลายจะอาศัยอยู่ในนั้น คือเขาเอง
และบุตรหลานของเขา และบุตรหลานของบุตรหลานของเขาเป็นนิตย์
และดาวิดผู้รับใช้ของเราจะเป็นเจ้านายของเขาตลอดไป ยิ่งกว่านั้น
เราจะกระทำพันธสัญญาแห่งสันติภาพกับเขา จะเป็นพันธสัญญานิรันดร์กับเขา และเราจะสถาปนาเขาไว้
และทวีจำนวนเขา และจะตั้งสถานนมัสการของเราไว้ท่ามกลางเขาเป็นนิตย์
พลับพลาของเราก็จะอยู่กับเขาด้วย แท้จริง เราจะเป็นพระเจ้าของเขา
และเขาทั้งหลายจะเป็นประชากรของเรา และบรรดาประชาชาติจะรู้ว่า
เราคือพระยาห์เวห์ผู้ทรงชำระอิสราเอลให้บริสุทธิ์ เมื่อสถานนมัสการของเราอยู่ท่ามกลางเขาเป็นนิตย์
เอเสเคียล 37:21-28

มีพระพรหลายประการที่เอเสเคียลได้ระบุไว้ ซึ่งทรงสัญญาไว้แก่ไม้สองท่อนนั้น

อันเป็นสองประชาชาติที่กลายเป็นประชาชาติเดียว

เราจะเริ่มต้นด้วยการพิจารณาพระพรสี่ประการในบรรดาพระพรเหล่านั้น

ซึ่งซิสเตอร์ไวท์ได้ทำเครื่องหมายไว้ว่าเป็น "การเสด็จมา" สี่ครั้ง

และทั้งหมดนั้นได้สำเร็จพร้อมกันในเวลาเดียวกัน คือในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844

"การเสด็จมาของพระคริสต์ในฐานะมหาปุโรหิตของเราเข้าสู่ที่บริสุทธิ์ที่สุด
เพื่อการชำระสถานนมัสการให้สะอาด ซึ่งปรากฏให้เห็นใน ดาเนียล 8:14;
การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ไปเฝ้าองค์ผู้เจริญด้วยวันเวลา ดังที่นำเสนอไว้ใน ดาเนียล 7:13;

และการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าไปยังพระวิหารของพระองค์ ซึ่งมาลาคีได้พยากรณ์ไว้ ล้วนเป็นคำพรรณนาถึงเหตุการณ์เดียวกัน; และเหตุการณ์นี้ยังได้รับการแทนภาพไว้ด้วยการมาของเจ้าบ่าวสูงามงคลสมรส ดังที่พระคริสต์ได้ทรงพรรณนาไว้ในคำอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคน ใน มัทธิว 25” มหาสงครามแห่งความขัดแย้ง, 426.

การเสด็จมา “ครั้งแรก” ที่ซิสเตอร์ไวท์กล่าวถึงนั้น คือการเสด็จมาของมหาปุโรหิตเพื่อ “การชำระสถานนมัสการให้บริสุทธิ์” ซึ่งจะต้องเกิดขึ้นเมื่อสิ้นสุดระยะเวลาสองพันสามร้อยปี ชื่อนั้นให้คำตอบแก่คำถามในดาเนียล บทที่ 8 ข้อ 13 ซึ่งถามว่า “นิมิตเรื่องเครื่องบูชาเผาบูชาประจำวัน และเรื่องการละเมิดที่ก่อให้เกิดความรกรุงรัง จนถึงการย้ายที่ตั้งสถานนมัสการและพลโยธานัน จะอยู่อีกนานเท่าใด?” ข้อ 14 ระบุว่า การชำระสถานนมัสการให้บริสุทธิ์จะเริ่มขึ้นเมื่อสิ้นสุดระยะเวลาสองพันสามร้อยปี เอเสเคียลกล่าวว่าพระเจ้าจะ “นำชนชาติอิสราเอลออกมาจากท่ามกลางบรรดาประชาชาติที่เขาทั้งหลายได้ไปอยู่นั้น และจะทรงรวบรวมเขาทั้งหลายจากทุกด้าน ... และประชาชาติที่ถูกรวบรวมนั้นจะไม่กระทำตนให้เป็นมลทินอีกต่อไป” เพราะพระเจ้าจะ “ชำระเขาทั้งหลายให้สะอาด: แล้วเขาทั้งหลายจะเป็นประชากรของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเขาทั้งหลาย”

เมื่อวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 การ “เสด็จมา” ครั้งที่สองซึ่งซิสเตอร์ไวท์กล่าวถึงนั้น คือความสำเร็จครบถ้วนของพระธรรมดาเนียล บทที่เจ็ด ข้อสิบสาม ซึ่งระบุว่าบุตรมนุษย์จะเสด็จมาถึงองค์ผู้ชราแห่งวันเวลา เพื่อทรงรับราชอาณาจักร เอเสเคียลกล่าวว่า พระเจ้า “จะกระทำให้เขาทั้งหลายเป็นประชาชาติเดียวกันในแผ่นดิน บนภูเขาทั้งหลายแห่งอิสราเอล และกษัตริย์องค์เดียวจะทรงเป็นกษัตริย์เหนือเขาทั้งหมด” เอเสเคียลทรงนำเสนอพระคริสต์ในฐานะกษัตริย์ด้วยพระนาม “ดาวิด” เมื่อกล่าวว่า “ดาวิดผู้รับใช้ของเราจะเป็นกษัตริย์เหนือเขาทั้งหลาย” ท่านยังระบุอีกว่าพระคริสต์ในฐานะดาวิด จะทรงเป็น “ผู้เลี้ยงเพียงผู้เดียว” ของเขาทั้งหลาย และว่า “ดาวิดผู้รับใช้ของเรา” จะ “เป็นเจ้านายของเขาทั้งหลายเป็นนิตย์” ตามคำนิยามแล้ว กษัตริย์ย่อมต้องมีตำแหน่งของตนในฐานะกษัตริย์ และต้องมีอาณาจักรที่ปกครอง ตลอดจนพลเมืองแห่งราชอาณาจักรของตน หากไม่มีพลเมือง ก็จะไม่มีการอาณาจักรเลย

ข้าพเจ้าเห็นในนิมิตเวลากลางคืน และดูเถิด มีผู้หนึ่งเสมือนบุตรมนุษย์ มาพร้อมกับเมฆแห่งฟ้าสวรรค์ และท่านได้มาเฝ้าผู้ชราแห่งวันเวลา และเขาทั้งหลายได้นำท่านเข้ามาใกล้เบื้องพระพักตร์พระองค์ และได้ทรงประทานอำนาจ สิริ และราชอาณาจักรแก่ท่าน เพื่อชนชาติทั้งหลาย ประชาชาติทั้งหลาย และภาษาทั้งสิ้น จะได้รับใช้ท่าน อำนาจของท่านเป็นอำนาจนิรันดร์ ซึ่งจะไม่ล่วงพ้นไป และราชอาณาจักรของท่านเป็นราชอาณาจักรที่จะไม่ถูกทำลาย ดาเนียล 7:13, 14.

การเสด็จมา “ครั้งที่สาม” ที่ซิสเตอร์ไวท์ได้ระบุไว้ นั้น คือเมื่อพระคริสต์ในฐานะ “ทูตแห่งพันธสัญญา” เสด็จมายังพระวิหารของพระองค์โดยฉับพลัน เพื่อชำระบรรดาบุตรของเลวีให้บริสุทธิ์ เอเสเคียลกล่าวว่า พระคริสต์ “จะทรงชำระเขาทั้งหลาย: แล้วเขาทั้งหลายจะเป็นประชากรของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเขาทั้งหลาย” และว่า “ยิ่งไปกว่านั้น” พระองค์จะทรงกระทำ “พันธสัญญาแห่งสันติสุขกับเขาทั้งหลาย” ซึ่ง “จะเป็นพันธสัญญานิรันดร์” พันธสัญญานั้นจะสำเร็จเมื่อพระเจ้าจะทรง “ตั้ง” “สถานนมัสการ” ของพระองค์ “ไว้ท่ามกลางเขาทั้งหลาย” และว่า “ประชาชาติทั้งหลายจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์ผู้ชำระอิสราเอลให้บริสุทธิ์ เมื่อสถานนมัสการของเราอยู่ท่ามกลางเขาทั้งหลาย”

ดูเถิด เราจะส่งผู้สื่อสารของเราไป และเขาจะเตรียมทางไว้ข้างหน้าเรา และองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ซึ่งท่านทั้งหลายแสวงหา จะเสด็จมายังพระวิหารของพระองค์โดยฉับพลัน คือผู้สื่อสารแห่งพันธสัญญาผู้ซึ่งท่านทั้งหลายยินดีในท่านนั้น ดูเถิด ท่านจะเสด็จมา พระยาห์เวห์จอมโยธาตรัสดังนี้ แต่ผู้ใดจะทนอยู่ได้ในวันแห่งการเสด็จมาของท่าน? และผู้ใดจะยืนหยัดอยู่ได้เมื่อท่านทรงปรากฏ? เพราะท่านเป็นดุจไฟของผู้ถูกลง และดุจสบู่ของคนชักฟอก และท่านจะประทับนั่งตั้งผู้ถูกลงและผู้ชำระเงิน และท่านจะทรงชำระบุตรทั้งหลายของเลวี และถูกลงเขาทั้งหลายตั้งทองคำและเงิน เพื่อว่าเขาทั้งหลายจะได้นำเครื่องบูชาในความชอบธรรมมาถวายแด่พระยาห์เวห์ แล้วเครื่องบูชาของยูด้าห์และเยรูซาเล็มจะเป็นที่พอพระทัยแด่พระยาห์เวห์ ดังเช่นในสมัยโบราณ และดังเช่นในปีก่อน ๆ มาลาคีย์ 3:1-4

ผู้สื่อสารที่จัดเตรียมทางไว้สำหรับพระคริสต์ คือ "ผู้สื่อสารแห่งพันธสัญญา" ในประวัติศาสตร์ช่วง ค.ศ. 1798 ถึง 1844 คือเอลียาห์ ดังที่มีผู้แทนโดยวิลเลียม มิลเลอร์ เมื่อพระคริสต์เสด็จมายังพระวิหารของพระองค์โดยฉับพลัน พระองค์ทรงชำระ "บุตรทั้งหลายของเลวี" ดังด้วย "ไฟของผู้ถูกลง"

การ "เสด็จมา" อีกประการหนึ่งซึ่งสำเร็จตามคำพยากรณ์ในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 คือการเสด็จมาของเจ้าป่าว เอเสเคียลระบุไว้ถึงสองครั้งว่าชนชาติซึ่งถูกรวบรวมจากไม้สองท่อนนั้นจะเป็น "ประชากร" ของพระเจ้า "และ" พระองค์ "จะทรงเป็นพระเจ้าของเขาทั้งหลาย" สิ่งนี้ได้สำเร็จด้วยการอภิเษกสมรส เมื่อวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 คำพยากรณ์ทั้งสี่ประการที่ได้สำเร็จตามซึ่งซิสเตอร์ไวท์อ้างถึงนั้น ล้วนถูกระบุชัดโดยคำพยานเรื่องไม้สองท่อนของเอเสเคียล

เอลียาห์เป็นตัวแทนของผู้สื่อสารที่เตรียมทางไว้สำหรับผู้สื่อสารแห่งพันธสัญญา พระคริสต์ทรงระบุว่ายอห์นผู้ให้บัพติศมาเป็นผู้สื่อสารที่เตรียมทางไว้สำหรับการเสด็จมาครั้งแรกของพระองค์ ซิสเตอร์ไวท์ได้ระบุว่าวิลเลียม มิลเลอร์คือเอลียาห์ และมิลเลอร์ได้เตรียมทางไว้สำหรับพระคริสต์ที่จะเสด็จมาในฐานะ "มหาปุโรหิต" "บุตรแห่งมนุษย์" "ผู้สื่อสารแห่งพันธสัญญา" และ "เจ้าป่าว"

ภายหลังสามปีครึ่ง เอลียาห์ได้มาจากเมืองเศร็ทธา ที่ซึ่งท่านได้อาศัยอยู่กับหญิงม่ายและบุตรชายของนาง และได้บัญชาอาหับให้เรียกอิสราเอลทั้งสิ้นมายังคาร์เมล เอเสเคียลกล่าวว่าบรรดาประชาชาติจะรู้ว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้า เมื่อพระองค์ทรงตั้งสถานนมัสการของพระองค์ไว้ท่ามกลางประชาชาติที่ถูกรวบรวมเข้าด้วยกันจากไม้สองท่อนที่ภูเขาคาร์เมล เอลียาห์ได้บอกอิสราเอลให้เลือกว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าหรือพระบาอัลเป็นพระเจ้า แต่ท่านได้วางคำถามนั้นไว้ในบริบทที่มีไขเพียงว่าใครคือพระเจ้าเที่ยงแท้เท่านั้น หากยังอยู่ในบริบทของว่าใครคือผู้เผยพระวจนะที่แท้จริงด้วย

และเอลียาห์เข้ามาหาประชาชนทั้งปวง แล้วกล่าวว่า "ท่านทั้งหลายจะลี้ภัยอยู่ระหว่างสองฝายนี้อีกนานเท่าใด? ถ้าพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้า ก็จงติดตามพระองค์ แต่ถ้าบาอัลเป็นพระเจ้า ก็จงติดตามเขาเถิด" และประชาชนก็ได้ตอบท่านสักคำเดียว แล้วเอลียาห์ก็กล่าวแก่ประชาชนว่า "ข้าพเจ้า คือข้าพเจ้าแต่ผู้เดียว ยังเหลืออยู่เป็นผู้เผยพระวจนะของพระยาห์เวห์ แต่บรรดาผู้เผยพระวจนะของบาอัลมีสี่ร้อยห้าสิบคน" 1 พงศกัศัตร์ 18:21, 22

ชนชาติอิสราเอลทั้งสิ้น รวมทั้งอาหับ ได้รู้ว่าพระเจ้าของเอลียาห์ทรงเป็นพระเจ้า เมื่อไฟได้ลงมาจากฟ้าสวรรค์และเผาผลาญเครื่องบูชาของเอลียาห์ การที่ไฟลงมาจากภูเขาคาร์เมลเป็นเครื่อง

มาถึงเวลาที่พระเจ้าทรงตั้งสถานนมัสการของพระองค์ไว้ท่ามกลางชนชาติที่ประกอบขึ้นจากไม้สองท่อน การอัศจรรย์แห่งไฟบนภูเขาคาร์เมลได้สำแดงว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้า และพระบาอัลเป็นพระเท็จเทียม false

การอัศจรรย์ที่ซาเรฟัท เมื่อเอลียาห์นอนหลับเหนือบุตรชายที่ตายแล้วของหญิงม่ายสามครั้ง ได้พิสูจน์แก่นางว่าเอลียาห์เป็นคนของพระเจ้า และการอัศจรรย์ที่คาร์เมลก็ได้กระทำสิ่งเดียวกันนั้นสำเร็จ ไม่เพียงไฟที่คาร์เมลพิสูจน์ว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าเท่านั้น แต่ยังแสดงให้เห็นด้วยว่าเอลียาห์เป็นผู้พยากรณ์แท้จริงของพระเจ้า ตรงกันข้ามกับผู้พยากรณ์ของพระบาอัลและผู้พยากรณ์แห่งปาอันศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย ในประวัติศาสตร์ช่วง ค.ศ. 1840 ถึง 1844 มิลเลอร์และพวกมิลเลอร์ได้รับการสำแดงให้เห็นว่าเป็นผู้พยากรณ์แท้จริง ตรงกันข้ามกับผู้พยากรณ์เท็จของโปรเตสแตนต์ที่เสื่อมทราม ซึ่งในประวัติศาสตร์เดียวกันนั้นเองได้แสดงให้เห็นประจักษ์ว่าพวกเขาเป็นบุตรสาวทั้งหลายของเยเซเบล

เอลียาห์บนภูเขาคาร์เมลเป็นภาพแทนของงานในการระบุเขาโปรเตสแตนต์ที่แท้จริง เพราะอาณาจักรที่หกแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ คือสัตว์ร้ายที่ขึ้นมาจากแผ่นดินในวิวรณ์บทที่สิบสาม มีเขาแห่งโปรเตสแตนต์เขาหนึ่งและเขาแห่งลัทธิสาธารณรัฐเขาหนึ่ง และมันเพิ่งได้เริ่มต้นรัชสมัยของมันในปี 1798 ในปี 1798 เมื่อสิ้นสุดระยะเวลาสามปีครึ่งแห่งการปกครองของเยเซเบล เอลียาห์ได้ออกจากซาเรฟัทมา เพื่อให้เห็นความแตกต่างอย่างชัดเจนว่าคริสตจักรใดคือเขาแห่งโปรเตสแตนต์บนสัตว์ร้ายที่ขึ้นมาจากแผ่นดิน

หญิงม่ายแห่งเมืองซาเรฟัทกำลังเดินทางจากประวัติศาสตร์ของธยาทราไปสู่การอภิเษกสมรส ที่ซึ่งความเป็นหญิงม่ายของนางจะถูกยกออกไป บุตรชายที่พินาศชีวิตของนางเป็นภาพแทนของบรรดาผู้ที่ถูกเยเซเบลฆ่าเสียในระหว่างสามปีครึ่งแห่งความกันดารอาหาร ไม้สองท่อนที่นางกำลังเก็บเพื่อก่อไฟนั้นคือเรือนทั้งสองของอิสราเอลตามตัวอักษร ซึ่งจะต้องถูกรวบรวมเข้าด้วยกันให้เป็นชนชาติเดียว และชนชาตินั้นคืออิสราเอลฝ่ายจิตวิญญาณ หญิงม่ายผู้นั้นกำลังจะใช้ไม้สองท่อนนั้นก่อไฟ ซึ่งได้เกิดขึ้นที่คาร์เมลและในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 เมื่อผู้สื่อสารแห่งพันธสัญญาได้ชำระบุตรทั้งหลายของเลวีด้วย "ไฟของผู้ถูกลง"

ไฟเป็นสัญลักษณ์ของการเทพะวิญญาณของพระเจ้าออกมา ซึ่งได้เกิดขึ้นที่คาร์เมลและในการร้องเรียกเที่ยงคืนซึ่งถึงจุดสุดยอดในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844

ครั้นถึงวันเพ็ญเทศกาล พวกเขามารวมใจกันอยู่ในที่แห่งเดียวกัน และในทันใดนั้นก็มีความกลัวจากฟ้าสวรรค์ดังมาเหมือนเสียงลมพายุแรงกล้า และเสียงนั้นก็เต็มทั่วทั้งเรือนที่พวกเขาทำนั่งอยู่ และได้มีสิ่งต่าง ๆ ปรากฏแก่เขา ประหนึ่งเปลวไฟ และสิ่งนั้นได้มาอยู่บนแต่ละคน และพวกเขาทุกคนก็เปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเริ่มพูดด้วยภาษาอื่น ๆ ตามที่พระวิญญาณทรงโปรดให้พวกเขา กล่าวได้ กิจการ 2:1-4

การเทพะวิญญาณออกมานั้นเป็นภาพแทนของการประกาศสาร และหญิงม่ายกำลังจะก่อไฟ เพื่อที่นางจะได้เตรียมอาหารบางอย่างสำหรับรับประทาน ซึ่งเป็นสารนั่นเอง

แล้วข้าพเจ้าได้ไปหาทูตสวรรค์นั้น และกล่าวแก่ท่านว่า ขอหนังสือเล่มน้อยนั้นแก่ข้าพเจ้าเถิด และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า จงรับไปและกินเสีย มันจะทำให้ท้องของเจ้าขม แต่ในปากของเจ้าจะหวานดุจน้ำผึ้ง และข้าพเจ้าได้รับหนังสือเล่มน้อยนั้นจากมือของทูตสวรรค์และกินเสีย มันหวานในปากของข้าพเจ้าดุจน้ำผึ้ง และทันทีที่ข้าพเจ้ากินแล้ว ท้องของข้าพเจ้าก็ขม วิวรณ์ 10:9, 10

ข่าวสารที่อาหับประกาศแก่เยเซเบลในทันที่นั้นคือ พระเจ้าของเอลียาห์ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ เพราะอาหับเพิ่งได้เห็นพระเจ้าของเอลียาห์ทรงตอบด้วยไฟ ข่าวสารที่ถูกเปิดเผยขึ้นในทันที่เมื่อวันที่ 22

ตุลาคม ค.ศ. 1844 คือข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สาม ไม่ว่าในกรณีใด ข่าวสารที่อาหับนำไปบอก หรือข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สาม ย่อมทำให้เยเซเบลเดือดดาลยิ่งนัก

แต่ข่าวสารจากทิศตะวันออกและจากทิศเหนือจะทำให้เขาขุ่นวายใจ เพราะฉะนั้นเขาจะยกออกไปด้วยความพิโรธอย่างใหญ่หลวงเพื่อทำลาย และเพื่อกวาดล้างคนเป็นอันมากเสียให้สิ้นเชิง ดาเนียล 11:44

“ข่าวจากทิศตะวันออกและทิศเหนือ” ของดาเนียล

หมายถึงข่าวสารที่ทำให้กษัตริย์ฝ่ายเหนือซึ่งคือเยเซเบลโกรธเคือง

และนางได้เริ่มการข่มเหงครั้งสุดท้ายในประวัติศาสตร์ของโลก

ข่าวสารนั้นได้รับการเป็นสัญลักษณ์โดยข่าวสารของอาหับที่ส่งถึงเยเซเบล

และโดยการมาถึงของข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สาม ณ การเปิดขึ้นของการพิพากษาในปี ค.ศ. 1844

และอาหับได้เล่าแก่เยเซเบลถึงทุกสิ่งที่เอลียาห์ได้กระทำ

และทั้งเล่าว่าเขาได้ประหารบรรดาผู้พยากรณ์ทั้งหมดด้วยดาบอย่างไร

แล้วเยเซเบลจึงส่งผู้สื่อสารไปหาเอลียาห์ กล่าวว่า “ขอบรรดาพระเจ้าแก่ข้าพเจ้าเช่นนั้น

และยิ่งกว่านั้นอีกด้วย ถ้าภายในเวลาประมาณนี้ในวันพรุ่งนี้

ข้าพเจ้าจะไม่ทำชีวิตของท่านให้เป็นเหมือนชีวิตของคนหนึ่งในพวกนั้น” 1 พงศกษัตริย์ 19:1, 2

เอลียาห์ ในฐานะสัญลักษณ์หนึ่ง ถูกแทนผ่านช่วงเวลาแห่งถิ่นทุรกันดารตั้งแต่ ค.ศ. 538 ถึง ค.ศ. 1798

แล้วในปี ค.ศ. 1798 เอลียาห์ก็ปรากฏขึ้นในประวัติศาสตร์ในฐานะวิลเลียม มิลเลอร์ ในปี ค.ศ. 1844

เอลียาห์กำลังเรียกไฟแห่งเสียงร้องเที่ยงคืนลงมาจากสวรรค์ แล้วในปี ค.ศ. 1863

เอลียาห์และข่าวสารของท่านถูกปฏิเสธ ข่าวสารของท่านคือข่าวสารของโมเสสเรื่อง “เจ็ดเวลา”

ซึ่งถูกแทนไว้เช่นกันโดยข่าวสารเรื่องไม้สองท่อนของเอเสเคียล

การรวบรวมไม้สองท่อนนั้นในตอนสิ้นสุดแห่งการกระจัดกระจายของมัน คือข่าวสารของหญิงม่ายแห่งศาเรฟัท และนางได้เก็บรวบรวมไม้สองท่อนนั้นไว้ล่วงหน้าก่อนจะเตรียมอาหารมือหนึ่ง

ตามคำกล่าวของเจมส์และเอลเลน ไวท์ แอดเวนติสต์แบบมิลเลอร์ได้กลายเป็นแอดเวนติสต์แบบเลาตีเซียในปี 1856 และเมื่อภายหลังพวกเขาปฏิเสธข่าวสารของเอลียาห์เกี่ยวกับ “เจ็ดกาลเวลา” ของโมเสสในปี 1863

พวกเขาก็ได้ปลดปล่อยความสามารถทางตรรกะที่จะเข้าใจการเพิ่มพูนความรู้เกี่ยวกับ “เจ็ดกาลเวลา”

ซึ่งพระเจ้าทรงแสวงหาที่จะทรงนำออกมาในปี 1856 (ผ่านบทความที่ยังเขียนไม่เสร็จแปลบทของไฮเรม เอ็ดสัน) ด้วยเหตุแห่งตรรกะ

พวกเขาจึงถูกบีบให้เริ่มรื้อทำลายระบบความจริงพื้นฐานซึ่งเหล่าทูตสวรรค์ได้ทรงนำวิลเลียม

มิลเลอร์ให้รวบรวมขึ้น ศิลาก่อน’ แรกที่มีมิลเลอร์ค้นพบนั้น

คือศิลารากฐานที่แอดเวนติสต์แบบเลาตีเซียจะสะดุดล้มอยู่เหนือบ้นตลอดประวัติศาสตร์ทั้งหมดของตน

การปฏิเสธศิลาก่อนแรกนั้นก่อให้เกิดความตบอดของเลาตีเซีย ซึ่งเป็นอาการที่รักษาให้หายได้ แต่หาได้มีการแสวงหาการรักษาที่น้อยครั้งไม่

การชำระพระวิหารซึ่งเริ่มขึ้นเมื่อวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 นั้น รวมถึงการชำระ “กองทัพ”

ที่ได้ถูกเหยียบย่ำลงพร้อมกับสถานนมัสการในดาเนียล 8:13 ด้วย กองทัพนั้นถูกเป็นภาพแทนโดย

“ไม้สองท่อน” ที่หญิงม่ายแห่งศาเรฟัทเก็บมาสำหรับก่อไฟ

ไม้สองท่อนนั้นคือสองวงศัวนของอิสราเอลโบราณตามตัวอักษร คือเอฟราอิมและยูดาห์ตามตัวอักษร

ซึ่งจะต้องถูกรวบรวมให้เป็นชนชาติฝ่ายวิญญาณเดียวกัน

และได้รับการชำระให้บริสุทธิ์โดยผู้สื่อสารแห่งพันธสัญญา ณ การเปิดฉากของการพิพากษา

ชนชาติทั้งสองนั้นคือ “กองทัพ” ที่ได้ถูกเหยียบย่ำลง

พระสัญญาของเอเสเคียลคือว่า พระเจ้าจะ

“นำบุตรหลานแห่งอิสราเอลออกมาจากท่ามกลางบรรดาประชาชาติซึ่งพวกเขาได้กระจัดกระจายไปอยู่” และจะ “รวบรวมพวกเขา” และ “นำพวกเขาเข้าสู่แผ่นดินของตนเอง”

แผ่นดินของอิสราเอลตามตัวอักษรคือแผ่นดินอันรุ่งโรจน์ หรือแผ่นดินแห่งพระสัญญา หรือยูดาห์ ส่วนแผ่นดินอันรุ่งโรจน์ฝ่ายจิตวิญญาณในปี 1798

คือแผ่นดินของสัตว์ร้ายจากแผ่นดินที่มีเขาสองเขาในพระธรรมวิวรณ์บทที่สิบสาม

ในวันที่เราได้ยกมือของเราขึ้นปฏิญาณแก่เขาทั้งหลายว่าจะพาเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์เข้าสู่แผ่นดินซึ่ง เราได้จัดเตรียมไว้สำหรับเขา เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์

ซึ่งเป็นศักดิ์ศรีแห่งบรรดาแผ่นดินทั้งสิ้น.... ถึงกระนั้น

เราก็ยังได้ยกมือของเราขึ้นปฏิญาณแก่เขาทั้งหลายในถิ่นทุรกันดารว่า

เราจะไม่นำเขาเข้าไปในแผ่นดินซึ่งเราได้ให้แก่เขา อันเป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์

ซึ่งเป็นศักดิ์ศรีแห่งบรรดาแผ่นดินทั้งสิ้น เอเสเคียล 20:6, 15

เรือนทั้งสองตามตัวอักษรของอิสราเอลอาศัยอยู่ในแผ่นดินที่เป็น “ศักดิ์ศรีแห่งบรรดาแผ่นดิน” คือแผ่นดินที่ “ไหล” ด้วย “น้ำนมและน้ำผึ้ง”

เมื่อเรือนทั้งสองตามตัวอักษรของอิสราเอลถูกรวบรวมเข้าด้วยกันเป็นอิสราเอลฝ่ายจิตวิญญาณ

พวกเขาได้รับพระสัญญาว่าจะถูกตั้งไว้ในแผ่นดินของตนเอง “แผ่นดินอันรุ่งโรจน์”

ฝ่ายจิตวิญญาณคือสถานที่ซึ่งการเคลื่อนไหวของพวกมิลเลอไรต์ในตอนต้น

และการเคลื่อนไหวของคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันในตอนปลาย

ตั้งอยู่ในระหว่างการครอบครองของสัตว์ร้ายแห่งแผ่นดิน การเคลื่อนไหวที่เป็นตัวแทนของคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันจะถูกยกขึ้นได้ก็แต่ในแผ่นดินของสัตว์ร้ายแห่งแผ่นดินเท่านั้น การเคลื่อนไหวใดก็ตามที่อ้างว่าเป็นการเคลื่อนไหวของทูตสวรรค์องค์ที่สามจากแผ่นดินอื่นโดยอมเป็นของปลอม

เพราะอัลฟาและโอเมกามักแสดงให้เห็นตอนปลายโดยผ่านตอนต้นเสมอ

“พระเมตตาและพระพรอันหาผู้ใดเสมอเหมือนมิได้ของพระเจ้าได้หลังลงมาเหนือชนชาติของเรา

ชาติของเราได้เป็นแผ่นดินแห่งเสรีภาพ และเป็นสง่าราศีของพิภพทั้งสิ้น

แต่แทนที่จะถวายความกตัญญูแด่พระเจ้า แทนที่จะถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าและพระบัญญัติของพระองค์ คริสเตียนอเมริกันผู้ประกาศตนกลับได้ชิมซาบด้วยความเยอหยิ่ง ความโลภ และความพึงพาตนเอง....”

“เวลาได้มาถึงแล้วเมื่อความยุติธรรมลุ่มลงอยู่ตามถนนหนทาง และความเที่ยงธรรมไม่อาจเข้ามาได้

และผู้ทีละจากความช่วยเหลือทำให้ตนเองตกเป็นเหยื่อ

แต่พระกรขององค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้สิ้นลงจนไม่อาจช่วยให้รอดได้

และพระกรรณของพระองค์ก็มีได้หนักจนไม่อาจทรงได้ยิน

ประชาชนแห่งสหรัฐอเมริกาเคยเป็นชนชาติที่ได้รับพระคุณเป็นพิเศษ

แต่เมื่อพวกเขาจำกัดเสรีภาพทางศาสนา ละทิ้งโปรเตสแตนต์ และให้การสนับสนุนแก่ระบบสันตะปาปา

มาตรฐานแห่งความผิดของพวกเขาก็จะเต็ม และ ‘การละทิ้งความเชื่อของชาติ’

จะถูกบันทึกไว้ในหนังสือแห่งสวรรค์ ผลของการละทิ้งความเชื่อนี้คือความพินาศของชาติ” Review and Herald, May 2, 1893.

ดาเนียลบทที่แปด ข้อสิบสามและสิบสี่ ระบุถึงการเหยียบย่ำทั้งสถานนมัสการและพลโยธา

พลโยธานั้นคือวงศัวานทั้งสองของอิสราเอลตามตัวอักษร

กรุงเยรูซาเล็มถูกเหยียบย่ำในช่วงหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปีแห่งยุคมืด

และได้มีไม้ตะพดอันหนึ่งเหมือนไม้เท้าวัดถูกมอบให้แก่ข้าพเจ้า และทูตสวรรค์นั้นยืนอยู่กล่าวว่า

“จงลุกขึ้นและวัดพระวิหารของพระเจ้า ทั้งแท่นบูชา และบรรดาผู้ที่นมัสการอยู่ในนั้น

แต่ลานภายนอกพระวิหารนั้น จงเว้นไว้ อย่าวัดเลย เพราะว่าลานนั้นได้ถูกมอบไว้แก่คนต่างชาติแล้ว และเขาทั้งหลายจะเหยียบย่ำนครบริสุทธิอยู่สี่สิบสองเดือน” วิรณ 11:1, 2

ในวิรณบทที่สิบเอ็ด ยอห์นได้รับคำสั่งให้วัดไม่เพียงพระวิหารเท่านั้น แต่ให้วัด “บรรดาผู้ที่มีมัสการอยู่ในนั้น” ด้วย ยอห์นถูกจัดวางไว้ในเชิงพยากรณ์ ณ วันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 เมื่อเขาได้รับบัญชาให้วัดพระวิหารและบรรดาผู้ที่มีมัสการในนั้น.

แล้วข้าพเจ้าก็รับหนังสือเล่มนั้นออกมาจากมือของทูตสวรรค์และกินเข้าไป และในปากของข้าพเจ้ามันหวานดุจดั่งน้ำผึ้ง แต่ทันทีที่ข้าพเจ้ากินมันแล้ว ท้องของข้าพเจ้าก็ซึม Revelation 10:10.

ในข้อสิบของวิรณบทที่สิบ ยอห์นเป็นตัวแทนของความผิดหวังอันขมขื่นในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 และในทันใดนั้นเองเขาได้รับคำสั่งให้วัดทั้งสถานนมัสการและกองทัพ ประเด็นแห่งคำถามในดาเนียลบทที่แปด ข้อสิบสาม คือการเหยียบย่ำทั้งสถานนมัสการและกองทัพ ยอห์นบอกแก่เราว่า “คนต่างชาติ” จะ “เหยียบย่ำ” “นครบริสุทธิ” อยู่ “สี่สิบสองเดือน” สิบสองเดือนนั้นคือสามปีครึ่งของเอลียาห์ นั่นคือยุคมืดตั้งแต่ ค.ศ. 538 จนถึง ค.ศ. 1798 โดยยืนอยู่ในเชิงพยากรณ์ ณ วันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 ยอห์นได้รับคำสั่งให้ละเว้นลานนั้นเสียและ “อย่าวัดมัน เพราะว่าได้ถูกมอบให้แก่คนต่างชาติแล้ว และพวกเขาจะเหยียบย่ำนครบริสุทธิอยู่สี่สิบสองเดือน”

เมื่อยอห์นได้รับคำสั่งให้วัด “พระวิหาร และแท่นบูชา และบรรดาผู้ที่มีมัสการอยู่ในนั้น” ตามถ้อยคำในดาเนียลบทที่แปด ข้อสิบสาม เขาได้รับคำสั่งให้วัดสถานบริสุทธิและพลโยธา หากยอห์นได้รับคำสั่งว่า “ไม่” ให้คำนวณหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปีแล้ว เขาก็ต้องวัดจากปี 1798 ไปจนถึงจุดที่เขาอยู่นี้ในปี 1844 ช่วงจากปี 1798 ถึงปี 1844 เมื่อนำมาวัดแล้ว เท่ากับสี่สิบหกปี จุดเริ่มต้นของสี่สิบหกปีนั้นอยู่ในปี 1798 เมื่อ “เจ็ดกาลเวลา” ของโมเสสที่มีต่อวงศ์วานอิสราเอลฝ่ายเหนือได้สำเร็จครบถ้วน จุดสิ้นสุดของสี่สิบหกปีนั้นอยู่ในปี 1844 เมื่อ “เจ็ดกาลเวลา” ของโมเสสที่มีต่อวงศ์วานอิสราเอลฝ่ายใต้ได้สำเร็จครบถ้วน การวัดของยอห์นจึงเท่ากับสี่สิบหกปี เลขสี่สิบหกเป็นสัญลักษณ์ของพระวิหาร พระเยซูตรัสว่า จงทำลายพระวิหารนี้เสีย และในสามวันเราจะยกมันขึ้นใหม่ แต่พวกยิวที่ชอบโต้เถียงกลับอ้างว่าพระวิหารนั้นได้ก่อสร้างขึ้นในเวลาสี่สิบหกปี

พระเยซูตรัสตอบเขาทั้งหลายว่า “จงทำลายพระวิหารนี้เสีย แล้วในสามวันเราจะยกมันขึ้น” พวกยิวจึงกล่าวว่า “พระวิหารนี้ได้ก่อสร้างมาสี่สิบหกปีแล้ว และท่านจะยกมันขึ้นในสามวันหรือ?” แต่พระองค์ตรัสถึงพระวิหารแห่งพระกายของพระองค์ ยอห์น 2:19-21

พระเยซูทรงรับเอาเนื้อหนังของอาดัมหลังจากที่อาดัมล้มลงแล้ว พร้อมทั้งความเสื่อมทรามที่สืบทอดมาทั้งสิ้นของเนื้อหนังนั้น เพื่อทรงตั้งแบบอย่างให้เราเอาชนะได้ดังที่พระองค์ทรงเอาชนะ การสอนโดยอาศัยพยานสองปากว่าเนื้อหนังของพระคริสต์มิได้มีความเสื่อมทรามที่สืบทอดมาจากบาปตลอดสี่พันปีนั้น เท่ากับเป็นการส่งเสริมเหล่าอู้งันแห่งบาป โลก เพราะการสอนว่าพระคริสต์มิได้ทรงรับเอาความอ่อนแอที่สืบทอดมาเหล่านั้น เป็นหลักคำสอนสำคัญประการหนึ่งของคาทอลิก

และทุกวิญญาณที่ไม่ยอมรับว่า พระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ ก็ไม่มาจากพระเจ้า และนี่แหละคือวิญญาณของปฏิปักษ์พระคริสต์ ซึ่งท่านทั้งหลายได้ยินมาว่ามันจะมา และบัดนี้มันก็อยู่ในโลกแล้ว 1 ยอห์น 4:3

เพราะว่ามีคนล่อลวงเป็นอันมากได้เข้ามาในโลกแล้ว คือคนเหล่านั้นที่ไม่ยอมรับว่า พระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ ผู้โน้มน้าวคือผู้ล่อลวงและปฏิบัติต่อพระคริสต์ 2 ยอห์น 1:7

พระวิหารแห่งพระกายของพระคริสต์ คือพระวิหารแห่งกายของมนุษย์ทุกคน.

“พระคริสต์มิได้ทรงอยู่ในสภาพอันเอื้ออำนวยในถิ่นทุรกันดารอันรกร้างที่จะทรงทนต่อการทดลองของชาต
านได้ดังเช่นที่อาดัมอยู่เมื่อเขาถูกทดลองในสวนเอเดน
พระบุตรของพระเจ้าได้ทรงถ่อมพระองค์ลงและทรงรับเอาธรรมชาติของมนุษย์
หลังจากที่เผ่าพันธุ์มนุษย์ได้เร่ร่อนห่างจากเอเดนมาเป็นเวลาสี่พันปี
และห่างจากสภาพดั้งเดิมแห่งความบริสุทธิ์และความเที่ยงธรรมของตน
บาปได้ประทับรอยอันน่าสะพรึงกลัวไว้บนเผ่าพันธุ์มนุษย์ตลอดหลายยุคหลายสมัย
และความเสื่อมทรามทางกาย ทางจิตใจ และทางศีลธรรมก็แพร่หลายอยู่ทั่วทั้งครอบครัวมนุษย์”

“เมื่ออาดัมถูกผู้ล่อลวงเข้าจู่โจมในสวนเอเดน เขาปราศจากมลทินแห่งบาป
เขายืนอยู่เบื้องพระพักตร์พระเจ้าในกำลังแห่งความสมบูรณ์พร้อมของตนเอง
อวัยวะทุกส่วนและความสามารถทั้งปวงแห่งภาวะของเขาได้รับการพัฒนาอย่างเท่าเทียมกัน
และอยู่ในดุลยภาพอย่างกลมกลืน”

“พระคริสต์ ในถิ่นทุรกันดารแห่งการทดลอง
ได้ทรงยืนอยู่แทนอาดัมเพื่อรับการทดสอบซึ่งเขาได้ล้มเหลวไม่อาจทนทานได้ ณ ที่นี้
พระคริสต์ได้ทรงมีชัยชนะเพื่อประโยชน์ของคนบาป
สี่พันปีภายหลังที่อาดัมได้หันหลังให้แก่ความสว่างแห่งบ้านของตน
มนุษย์ชาติซึ่งถูกแยกออกจากการทรงสถิตของพระเจ้า ได้ถอยห่างออกไปทุกชั่วอายุคน
ไกลยิ่งขึ้นจากความบริสุทธิ์ สติปัญญา และความรู้ดั้งเดิมที่อาดัมมีอยู่ในเอเดน พระคริสต์ได้ทรงแบกบาปและ
ความอ่อนแอทั้งหลายของเผ่าพันธุ์มนุษย์ตามสภาพที่เป็นอยู่เมื่อพระองค์เสด็จมายังโลกเพื่อช่วยมนุษย์
เพื่อเห็นแก่เผ่าพันธุ์มนุษย์ โดยทรงรับเอาความอ่อนแอของมนุษย์ผู้ล้มลงไว้กับพระองค์
พระองค์จะต้องทรงเผชิญการทดลองของชาตानในทุกประเด็นที่มนุษย์จะถูกโจมตี” Selected
Messages, book 1, 267, 268.

ในยอห์นบทที่สอง พระคริสต์กำลังตรัสถึงพระกายของพระองค์ว่าเป็นพระวิหาร และพระกายอันเป็นพระวิหารของ
พระองค์นั้นเป็นของมนุษย์ผู้มีความเสื่อมทรามอันเกิดจากความอ่อนแอที่ทับถมสะสมมาตลอดสี่พันปี
พระวิหารฝ่ายมนุษย์ที่พระคริสต์ทรงกล่าวถึงนั้นประกอบด้วยโครโมโซมสี่สิบหกแห่ง
เมื่อโมเสสขึ้นไปบนภูเขาซีนายเพื่อรับพระราชบัญญัติและคำสั่งสำหรับการก่อสร้างพระวิหาร
ท่านอยู่บนภูเขาสี่สิบหกวัน เอเสเคียลกล่าวถึงพระคริสต์ผู้ทรงตั้งพระวิหารของพระองค์ไว้ใน “ท่ามกลาง”
ไม่ทั้งสองท่อน ช่วงเวลาตั้งแต่สิ้นสุดเจ็ดกาลเวลาของอาณาจักรเหนือและอาณาจักรใต้ที่ยอห์นได้รับบัญชาให้
ดูนั้นมีระยะสี่สิบหกปี และเป็นภาพแทนของ “ท่ามกลาง” หรือช่วงเวลาระหว่างปี 1798 และ 1844
ในสี่สิบหกปีนั้น พระเยซูได้ทรงก่อสร้างพระวิหารฝ่ายจิตวิญญาณ
ซึ่งพระองค์จะทรงชำระให้บริสุทธิ์โดยจับพลันเมื่อพระองค์เสด็จมาในฐานะทูตแห่งพันธสัญญา
ในฐานะทูตแห่งพันธสัญญา
พระองค์จะทรงจารึกพระราชบัญญัติของพระองค์ไว้บนดวงใจของประชากรของพระองค์
พระราชบัญญัตินั้นเป็นภาพแทนด้วยศิลาสองแผ่น แผ่นแรกมีพระบัญญัติสี่ข้อ แผ่นที่สองมีพระบัญญัติหกข้อ
รวมกันแล้วเป็นจำนวนสี่สิบหก

การรวบรวมอิสราเอลฝ่ายจิตวิญญาณตั้งแต่ปี 1798 ถึงปี 1844

เป็นภาพแทนของการรวบรวมอิสราเอลฝ่ายจิตวิญญาณ แต่ก็ยังเป็นภาพแทนของการสถาปนาพระวิหารด้วย

เมื่อมาถึงพระองค์ ผู้ทรงเป็นศิลาที่ทรงพระชนม์ ซึ่งมนุษย์ทั้งหลายได้ปฏิเสธเสียแล้วก็จริง แต่ทรงเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกไว้และทรงเห็นว่าประเสริฐ ท่านทั้งหลายก็เช่นกัน เหมือนศิลาที่มีชีวิต กำลังถูกก่อขึ้นเป็นพระนิเวศฝ่ายวิญญาณ เป็นปุโรหิตบริสุทธิ์ เพื่อถวายเครื่องบูชาฝ่ายวิญญาณอันเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า โดยทางพระเยซูคริสต์

ด้วยเหตุนี้จึงมีคำกล่าวไว้ในพระคัมภีร์ว่า ดูเถิด เราวางศิลามุมเอกอันทรงเลือกสรรและประเสริฐไว้ในศิโยน และผู้ที่เชื่อในพระองค์จะไม่ต้องอับอายเลย

เหตุฉะนั้น สำหรับท่านทั้งหลายผู้เชื่อนั้น พระองค์ทรงประเสริฐล้ำค่ายิ่ง; แต่สำหรับบรรดาผู้ไม่เชื่อฟังศิลาซึ่งพวกเขาช่างก่อสร้างได้ละทิ้งเสียนั้น ศิลาที่ตนเองได้กลับกลายเป็นศิลาหัวมุมแล้ว และเป็นศิลาที่ทำให้สะดุด และเป็นหินผาที่ก่อให้เกิดความขุ่นเคืองแก่บรรดาผู้ที่สะดุดเพราะพระวจนะ เนื่องจากไม่เชื่อฟัง ซึ่งเขาทั้งหลายก็ถูกกำหนดไว้เพื่อสิ่งนั้นด้วย.

แต่ท่านทั้งหลายเป็นชนชาติที่ทรงเลือกสรรแล้ว เป็นปุโรหิตหลวง เป็นประชาชาติบริสุทธิ์ เป็นชนชาติพิเศษเฉพาะของพระองค์ เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ประกาศพระคุณอันเลิศของพระองค์ผู้ได้ทรงเรียกท่านออกจากความมืดเข้าสู่ความสว่างอันนำอัสจรรย์ของพระองค์ ผู้ซึ่งแต่ก่อนมิได้เป็นชนชาติหนึ่ง แต่บัดนี้เป็นชนชาติของพระเจ้า ผู้ซึ่งยังมีได้รับพระเมตตา แต่บัดนี้ได้รับพระเมตตาแล้ว 1 เปโตร 2:4-10

พระวิหารที่ถูกสถาปนาขึ้นตั้งแต่ปี 1798 ถึง 1844 นั้นรวมถึงชนชั้นหนึ่งซึ่งถูก "กำหนดไว้" ให้ไม่เชื่อฟัง การไม่เชื่อฟังของพวกเขาปรากฏชัดในการปฏิเสธ "เจ็ดเวลา" "ศิลามุมเอก" "ศิลาซึ่งพวกเขาช่างก่อสร้างละทิ้ง" ซึ่งคือ "ศิลาที่ทำให้สะดุด" และ "หินแห่งการล้มลง"

ชนชั้นที่ "พระเจ้าทรงเลือกสรร" นั้น ได้ยอมรับ "ศิลา" ซึ่ง "มนุษย์ปฏิเสธแล้ว" ว่าเป็น "ศิลาทรงพระชนม์" และเป็น "ศิลา" ที่ "พระเจ้าทรงเลือกสรร และ" เป็น "ศิลาประเสริฐ" ผู้ที่ "พระเจ้าทรงเลือกสรร" คือ "ชนชาติที่ทรงเลือก" ซึ่งใน "กาลก่อน" "มิได้เป็นชนชาติหนึ่ง แต่" ในเวลานั้นจะต้องเป็น "ชนชาติของพระเจ้า" เมื่อพระเจ้าทรงรวบรวมไม้เท้าทั้งสอง พระองค์ทรงนำพวกเขาออกมาจาก "บรรดาประชาชาติ" พวกเขาจะต้องกลายเป็นชนชาติของพระองค์เมื่อพระองค์ทรงนำสองประชาชาติมารวมกันเป็นหนึ่งเดียวในช่วงสี่สิบหกปี ตั้งแต่ ค.ศ. 1798 จนถึง ค.ศ. 1844.

มีรากฐานอยู่เพียงหนึ่งเดียว และรากฐานนั้นคือพระเยซูคริสต์ แต่ "ศิลาที่ทำให้สะดุด" ซึ่งเป็นรากฐานแห่งประวัติศาสตร์นั้น ถูกผู้ไม่เชื่อฟังปฏิเสธ และสิ่งนั้นคือ "เจ็ดเวลา" ของโมเสส เมื่อ "เจ็ดเวลา" ถูกปฏิเสธในปี 1863 ก็เป็นการปฏิเสธพระเยซูคริสต์.

ชุดเรื่องแต่งที่สรุปเอาว่าการชำระสถานบริสุทธิ์ซึ่งเริ่มขึ้นเมื่อวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 เป็นเพียงการสำเร็จสมจริงของคำพยากรณ์สองพันสามร้อยปีเท่านั้น ย่อมซีไปยังสถานบริสุทธิ์ที่ว่างเปล่า สถานบริสุทธิ์ที่ปราศจากบริวาร อาณาจักรที่ปราศจากพลเมือง ไม่มีจุดประสงค์ใดสำหรับสถานบริสุทธิ์ที่การดลใจจากพระเจ้าทรงประทานไว้ ซึ่งจะมีลำดับความสำคัญสูงไปกว่าสิ่งที่พระเจ้าตรัสว่าคือจุดประสงค์ของสถานบริสุทธิ์นั้นเอง

และให้พวกเขาสร้างสถานนมัสการบริสุทธิ์สำหรับเรา เพื่อเราจะได้สถิตอยู่ท่ามกลางพวกเขา อพยพ 25:8

ในพระคัมภีร์ สถานบริสุทธิ์ของเจ้าย่อมเกี่ยวเนื่องอยู่เสมอกับประชากรของพระองค์ ผู้ซึ่งเป็นกองทัพไม้เท้าสองอันของเอเสเคียล ซึ่งถูกระบุว่าเป็นสองประชาชาติ จะต้องกลายเป็นประชาชาติเดียว และสถานบริสุทธิ์ของพระเจ้าจะอยู่ท่ามกลางพวกเขา การบิดเบือนคำถามในข้อสิบสามของดาเนียลบทที่แปด เพื่อซ่อนสิ่งที่คำถามนั้นถามไว้จริง ๆ ในขณะเดียวกันก็เป็นการปฏิเสธ "ผู้บริสุทธิ์องค์หนึ่ง" ในข้อสิบสาม ซึ่งถูกขอให้ตอบคำถามนั้นด้วย

แล้วข้าพเจ้าได้ยินผู้บริสุทธ์องค์หนึ่งกำลังพูดอยู่
และผู้บริสุทธ์อีกองค์หนึ่งได้กล่าวแก่ผู้บริสุทธ์องค์นั้นผู้ซึ่งกำลังพูดอยู่ว่า นิमितเรื่องเครื่องบูชาประจำวัน
และการสว่างละเมียดอันก่อให้เกิดความร่ำรวย ซึ่งมอบทั้งสถานนมัสการและพลโยธาให้ถูกเหยียบย่ำอยู่ได้เท่า
จะดำเนินไปนานเท่าใด? และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า จนถึงสองพันสามร้อยวัน
แล้วสถานนมัสการนั้นจะได้รับการชำระให้สะอาด Daniel 8:13, 14.

สิงทรงสวรรค์ผู้ถูกถามคำถามนั้นถูกเรียกว่า "that certain saint" และถ้อยคำนี้แปลมาจากคำภาษาฮีบรูว่า
"Palmoni" ซึ่งหมายถึงผู้ทรงนับอันอัศจรรย์ ผู้ทรงนับความลับ ในข้อความตอนนี้
ซึ่งเป็นเสาหลักสำคัญและรากฐานของลัทธิแอ็ดเวนตีสต์
พระคริสต์ทรงสำแดงพระองค์เองว่าเป็นผู้ทรงนับอันอัศจรรย์ พระองค์ทรงกระทำเช่นนั้น ณ
จุดที่พระองค์ทรงระบุความสัมพันธ์ระหว่างคำพยากรณ์เรื่องเวลาที่ยาวนานที่สุดในพระคัมภีร์
กับทั้งคำพยากรณ์เรื่องเวลาสองพันสามร้อยวันด้วย
คำพยากรณ์เรื่องเวลาที่ยาวนานที่สุดคือคำปฏิญาณของโมเสส ซึ่งคือเจ็ดวาระของเลวีนิติ บทที่ยีสิบหก
นั่นคือคำพยากรณ์ที่ระบุถึงการกระจัดกระจายและการตกเป็นทาสของทั้งสองพงศ์พันธุ์แห่งอิสราเอล
ซึ่งถูกระบุว่าเป็น "host" ที่จะถูกเหยียบย่ำลงในข้อสิบสาม
ขณะที่ข้อสิบสี่ระบุถึงคำพยากรณ์เรื่องการเหยียบย่ำสถานนมัสการ ทั้งคำพยากรณ์ทั้งสองนี้สำเร็จลงเมื่อวันที่
22 ตุลาคม ค.ศ. 1844
ภายหลังจากที่หญิงมายแห่งศาเรฟัทได้เก็บรวบรวมไม้สองท่อนสำหรับไฟของผู้สื่อสารแห่งพันธสัญญา

เมื่อแอ็ดเวนตีสต์ปฏิเสธความจริงประการแรกยิ่งแห่งเวลาเชิงพยากรณ์ ซึ่งทูตสวรรค์ทั้งหลายได้นำวิลเลียม
มิลเลอร์ให้เข้าใจ พวกเขาทำให้ตนเองมึนบอดลง ในปี 1856 ด้วยบทความแปดประการของ Hiram Edson,
Palmoni ได้พยายามเพิ่มพูนความสว่างเกี่ยวกับเจ็ดวาระ แต่ก็ไม่เป็นผล พวกเขาปฏิเสธข่าวสารถึงเลาดีเซีย
และยอมรับลักษณะอันร้ายแรงห้าประการของเลาดีเซีย ดังนั้นจึงระบุตนเองว่าเป็นหญิงพรหมจารีเหล่าทั้งห้าคน

หกสิบห้าปีแห่งอิสยาห์บทที่เจ็ด ซึ่งซึ่งระบุปี 742BC, 723BC และ 677BC ไว้ ณ จุดเริ่มต้นของมัน
ได้ถูกทำซ้ำอีกครั้งในประวัติศาสตร์ช่วงปลายในปี 1798, 1844 และ 1863 ประวัติศาสตร์ช่วงปลายนั้นได้รับการ
การนำเสนอด้วยการรวบรวมไม้สองท่อนเข้าด้วยกันในเอสเคียลบทที่สามสิบเจ็ด และหญิงมายแห่งศาเรฟธา
(ดังที่นางถูกเรียกในภาษากรีกของพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่) คือประวัติศาสตร์แห่งการที่พระเจ้าทรงสถาปนา
ความสัมพันธ์แห่งพันธสัญญากับอิสราเอลฝ่ายจิตวิญญาณในยูดาห์ฝ่ายจิตวิญญาณ (แผ่นดินอันรุ่งโรจน์)
ในระหว่างประวัติศาสตร์ของอาณาจักรที่หกแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ ประวัติศาสตร์นั้น
ซึ่งเป็นวาระสุดท้ายของคำพยากรณ์หกสิบห้าปี
ยังเป็นภาพแทนของจุดเริ่มต้นของสัตว์ร้ายจากแผ่นดินในวิวรณ์บทที่สิบสามด้วย ณ
จุดเริ่มต้นของอาณาจักรที่หกแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ การเชื่อมโยงไม้สองท่อนเข้าด้วยกันเป็นภาพประกอบ
ของจุดสิ้นสุดของอาณาจักรที่หกแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์
ประวัติศาสตร์นั้นมีประวัติศาสตร์คู่ขนานของเขาแห่งโปรเตสแตนต์นิยมและเขาแห่งลัทธิรีพับลิกันอยู่ภายในนั้น

ในเชิงคำพยากรณ์ อานาจหนึ่ง เขาหนึ่ง คนชาติหนึ่ง อาณาจักรหนึ่ง กษัตริย์องค์หนึ่ง หรือศิระหนึ่ง
ล้วนเป็นสัญลักษณ์ที่ใช้แทนกันได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับบริบทที่มีการใช้สัญลักษณ์เหล่านั้น
สัญลักษณ์ทั้งหมดนี้ยังหมายถึงไม้สองท่อนซึ่งเอสเคียลระบุว่า เป็นชนชาติสองชาติติดด้วย
ในตอนเริ่มต้นของประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ของสัตว์ร้ายจากแผ่นดิน
เขาโปรเตสแตนต์ถูกรวบรวมเข้าเป็นชนชาติเดียว หรือเป็นเขาเดียว
เมื่อถึงตอนปลายของประวัติศาสตร์เดียวกันนั่นเอง
เขารีพับลิกันจะมารวมเข้ากับเขาแห่งโปรเตสแตนต์ที่เสื่อมทรามเพื่อให้เป็นชนชาติเดียวกัน
ชนชาตินั้นจะเป็นรูปเคารพของสัตว์ร้ายจากทะเลในวิวรณ์บทที่สิบสาม ตามหลักเหตุผลแล้ว

หากเราปฏิเสธที่จะเห็นพยานหลักฐานของคำสาปแห่งเจ็ดกาลเวลา
(ซึ่งได้ถูกกระทำต่อทั้งสองวงศัวนของอิสราเอลตามตัวอักษร)
เราก็ย่อมจะไม่สามารถมองเห็นได้อย่างแน่นอนว่า
วงศัวนทั้งสองตามตัวอักษรของอิสราเอลโบราณนั้นได้กลายมาเป็นชนชาติของอิสราเอลฝ่ายจิตวิญญาณในปี
1844 อย่างไร หากเราไม่สามารถมองเห็นประวัติศาสตร์นั้นได้ เราก็ยอม "มิดแปดด้าน"
โดยสิ้นเชิงเกี่ยวกับวิธีที่ประวัติศาสตร์นั้น ณ เบื้องต้นของสหรัฐอเมริกา ซึ่ให้เห็นประวัติศาสตร์ ณ วาระปลาย
เมื่อเขาริพับลิกันทำซ้ำกระบวนการรวบรวมและการรวมเข้าเป็นหนึ่งเดียวกัน
ซึ่งได้ถูกแสดงให้เห็นแล้วในตอนต้นโดยเขาโปรเตสแตนต์

เราจะพิจารณาความจริงเหล่านี้ต่อไปในบทความถัดไป